

Próbáljátok ki, milyen megbocsátani!

Kedves Testvéreim! Hogy milyen nehéz megbocsátani – én átéltem az elmúlt héten, nem egyszer, nem kétszer – amikor szerda reggel jön a telefon, hogy nincs zenekar, aztán fölhív a dandártábornok, hogy nem tudnak eljönni, majd fél óra múlva megint felhív, hogy mégis el tudnak jönni. Átéltem tegnap, hogy milyen nehéz megbocsátani, amikor tévesen mondja be egy rádió, hogy mikor van az időpont, majd amikor kedvesen felhívom őket, hogy elnézést, biztos tévedtek, utána meg sem próbálják kijavítani, és öt óra helyett, hét órát mondanak. Hogy milyen nehéz megbocsátani? Átéltem akkor, amikor fölhív Sólyból a gyülekezet gondnokasszonya, keresztyén testvérünk, és azt mondja: „Tiszteletes úr, azt terjesztik a faluban, hogy elmarad a koncert”. Tudjátok, mit éreztem? Dühöt és haragot, és úgy éreztem, hogy vétkesek vannak velem szemben, akik meg akarják fojtani a jótékonyági koncertet, meg akarják fojtani a gyülekezetet. Aztán eszembe jutott, hogy miről akarok prédikálni ma nektek, és le kellett hajtanom a fejemet, és azt kellett mondanom, hogy nekem is vannak vétkeim, megbocsátok államtitkár úr, megbocsátok te ismeretlen, aki mindenfélét összevissza híresztelsz, megbocsátom te rádió, hogy butaságokat beszélsz. Én is hibáztam már, nekem is vannak bűneim, az Isten nekem sokkal többet engedett el ennél. Kedves Testvérek! Tudjátok milyen nehéz dolog ez? Ha nem, akkor próbáljátok ki! Próbáljátok ki, milyen megbocsátani!

Istenünk, Mennyei Édes Atyánk! Köszönjük, hogy Te arra tanítottál bennünk, hogy békességet kívánjunk egymásnak, s hogy Igéd évezredek óta a szeretet, a békesség, az elfogadás, a jóakarát igéjét tanítja az emberiségnek. Mindenség Istene nézz le ránk, akik összegyűltünk hajlékomba, hogy Igéből tanulva hűségesen szolgálhassuk Szent Fiadat – a Krisztust – e világ megtartó Urát. Mindenség Istene add nekünk a Te Lelkedet, hogy tegyen késszé és képessé befogadni az Igét, hogy hűségesen szófogadó gyermekeid lehessünk általa. Ámen.

Így szól hozzánk Istennek Igéje Máté evangéliuma 6. részéből, a 11. és 12. versekből:

„Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek.”

Eddig Istennek írott Igéje.

Kedves Testvéreim! Folytatva a múlt héten elkezdett prédikációsorozatot, az Úri imádságról, a Miatyánkról – annak elérkeztünk a második szakaszához. Ismét két Igevers, ismét két nagyon fontos üzenet. Az első a test sora: „Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma”. Milyen fontos dolog ez kedves testvéreim. Nagyon sokszor – én úgy gondolom – az emberiség bele sem gondol. Bele sem gondol, hiszen az emberiség nagyobbik fele nem próbálta milyen az, hogyha háborús helyzetben kenyéradagok vannak, és ki van porciózva minden napra az a szükséges, elégséges kenyérmennyiség, ami fejadagként jár egy embernek. Az emberiség nagyon nagy része nem emlékszik már, és ha vannak is emlékei, megpróbálja elfelejteni, milyen az, amikor jegyre, adagokra, fejadagként kapja az ennilót. Izrael népe, a zsidóság nem így volt ezzel, Jézus idejében beosztással kellett élni a kenyérral, hiszen az a vidék – ahol ők éltek – sivatag volt. A mindennapi kenyér áldás volt. Nagy dolog volt, ha jutott az asztalra. Nagy dolog volt, hogyha elegendő mennyiség jutott egy-egy embernek belőle. Mégis az élet legalapvetőbb élelmiszere, a történelem folyamán minden korszakban, a kovással vagy kovász nélkül elkészített kenyér. Alap élelmiszer, szükséges és elégséges enniló ahhoz, hogy életben maradjunk. Jézus nem is kér többet, csak ennyit: az élethez elégséges ennilót add meg nekünk, Uram. Nem tudom, átéreztetek-e, vagy végiggondoltátok-e, manapság, amikor Istennek hála, nagyon sokunk asztalán mindig bővében van az étel, hogy ez milyen nagy dolog. És nem tudom, emlékeztek-e – akár csak egyetlen olyan napjára is életeteknek – amikor valamiért nem volt egyáltalán enniló, amikor egy napig az ember kényszerből koplalt. Én emlékszem, egyetemistaként előfordult néhányszor velem, és előfordult, hogy valamilyen oknál fogva, hazaérve, itthon sem találtam kenyeret a kenyértartóban. Ott voltam, és hiányzott az élelem, hiányzott az arra a napra a szervezetem, a gyomrom által megkívánt, megkövetelt, nagyon egyszerű kenyér. Nem szerettem ezt az érzést, nem jó visszagondolni rá. De elmondhatom azt is – Istennek hála – minden bizonnyal Veletek együtt, hogy vannak és voltak napok, amikor sok étel van az asztalon. Több is, mint amennyi az embernek egy evésre, egyszerre elég lenne. Meg kell, hogy valljam Nektek, ez is egy kellemetlen érzés. Kellemetlen azért, mert az ember szinte nem is tudja, hol kezdje el az evést, hova nyúljon először. Jó, megvan a szokás, hogy levest eszünk, aztán pörköltet, aztán sült húst, aztán desszertet. Na de mégis, vajon hol kezdjük? Vajon miből együnk többet és miből kevesebbet, vajon mi lesz az a maradék, amit vagy holnapra teszünk, vagy amit kirakunk a kutyáknak, amit elpazarolunk, vagy elpocsékolunk? Vajon, amikor sok van, azáltal nem leszünk-e rosszabb emberek, mint amikor egyáltalán semmink sincs? Hány olyan helyzet van, hány olyan embert ismerünk, akit a van kapzsivá, önzővé tett. Aki, amikor megtapasztalta először, hogy milyen az, ha megszerez magának valamit, akkor nem bírta abbahagyni, akkor el akarta venni a másikat is. Hány embert tett ez a túl sok minden kapzsivá és önzővé. És mennyivel kedélyesebb, jobb, talán könnyebben jó úton maradó emberek azok, akiknek se túl sok, se túl kevés, hanem pont elégséges mennyiségű van mindenből az asztalán. Gondoljunk csak bele az ilyen egyszerű dolgokba, amikor valaki nyer a lottón, retteg, hogy mit csináljon, és jól elkölteni, keresztyéni módon elkölteni egy jó keresztyén embernek is milyen nehéz lenne ezt az összeget. Több mint elég, több mint, amennyire szükségünk van, de túl sok is egyben ahhoz, hogy az ember csak úgy nekiálljon belőle jótékonykodni, osztogatni, megosztani felebarátjával. Én emlékszem arra, hogy amikor általános iskolás voltam, és egyszerű, hétköznapi parizeres szendvicsünk volt, azt milyen könnyen megosztottuk a többivel. Na de ha már téliszalámi volt benne, akkor az ember betömte a szájába az utolsó falatot is, merthogy ezt a drága téliszalámit csak nem fogom elosztogatni. Hányszor történt ilyen, és hányszor láthattunk ehhez hasonlót, kedves testvéreim, amikor több volt, mint elég, és ezáltal képtelenné

váltunk adni azoknak, akiknek csak egy kevés volt, vagy semmi sem jutott. Beszélhetnénk még arról is, hogy a Földnek, a Föld lakosságának a kisebbik fele az, akinek jut mindennap étel az asztalára, akinek jut mindennapi kenyér, és ennek a kicsinek egy nagyon kis része az, aki a legtöbbet pazarolja el, mert szükségtelenül túlfogyaszt. Vagy elmondhatnánk azt, hogy egy egyszerű dologból – mint ami tegnap történt – amikor egy piciny gyülekezet segélykoncertet szervezett, azért, hogy a templomfelújításhoz szükséges extraköltségeket – a tervezőnek, meg a művezetőnek a költségeit – ki tudja fizetni, micsoda háborúság lett, hogy szerdán le akarták mondani a Honvédelmi Minisztériumból a Légierő Parancsnokság Zenekarát, sajnálva még azt a keveset is attól, akinek nincs semmije, azok, akiknek több van, mint elég. Na de kedves testvéreim, pontosan ezért „a mindennapi kenyerünket ad meg nekünk ma” kérés, egyben tanítás is: mindannyiunkat, bölcs mértékletességre tanít, hogy elégedjünk meg annyival, amennyit az Isten mért ki nekünk. Mert higgyük el, hogy az Ő atyai szeretetéből, Ő pontosan tudja, hogy melyikünknek éppen mennyire van szüksége. Higgyétek el, hogy amikor többet ad, azt gyakran azért teszi, hogy legyen miből adunk, hogy legyen felesleg, legyen egy fél zsemle, amit a gyerek odaadhat az iskolában annak, aki nem hozott tízórait. Nem véletlen, hogy pont az étkezés után, egy bocsánatkérés jön, az imádságban: „és bocsásd meg a mi vétkeinket”. Kedves Testvéreim! Nagyon súlyos tükör, közvetlenül azok után, hogy az Istenről elkértük az ennielónkat, az életbenmaradáshoz szükséges minimumot, vagy elégséges mennyiségű kenyeret, hogy Uram, ha adtál kenyeret, hát bocsáss is meg, mert, mert hát mi sem vagyunk jobbak a Deákné vásznánál, nekünk is vannak bűneink, lehet, hogy nem olyanok, mint akiket kárhoztatunk, hanem másfajta bűnök. „Bocsáss meg nekünk.” Bocsáss meg, mégpedig úgy, ahogy mi is magunkra vállaljuk kötelezettségként, hogy mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. Kedves Testvéreim! Hogy milyen nehéz megbocsátani – én átéltem az elmúlt héten, nem egyszer, nem kétszer – amikor szerda reggel jön a telefon, hogy nincs zenekar, aztán föl hív a dandártábornok, hogy nem tudnak eljönni, majd fél óra múlva megint fel hív, hogy mégis el tudnak jönni. Átéltém tegnap, hogy milyen nehéz megbocsátani, amikor tévesen mondja be egy rádió, hogy mikor van az időpont, majd amikor kedvesen felhívom őket, hogy elnézést, biztos tévedtek, utána meg sem próbálják kijavítani, és öt óra helyett, hét órát mondanak. Hogy milyen nehéz megbocsátani? Átéltém akkor, amikor föl hív Solyból a gyülekezet gondnokasszonya, keresztyén testvérünk, és azt mondja: „Tiszteletes úr, azt terjesztik a faluban, hogy elmarad a koncert”. Tudjátok, mit éreztem? Dühöt és haragot, és úgy éreztem, hogy vétkesek vannak velem szemben, akik meg akarják fojtani a jótékonyági koncertet, meg akarják fojtani a gyülekezetet. Aztán eszembe jutott, hogy miről akarok prédikálni ma nektek, és le kellett hajtanom a fejemet, és azt kellett mondanom, hogy nekem is vannak vétkeim, megbocsátok államtitkár úr, megbocsátok te ismeretlen, aki mindenfélét összevissza híresztelsz, megbocsátom te rádió, hogy butaságokat beszélsz. Én is hibáztam már, nekem is vannak bűneim, az Isten nekem sokkal többet engedett el ennél. Kedves Testvéreim! Tudjátok milyen nehéz dolog ez? Ha nem, akkor próbáljátok ki! Próbáljátok ki, milyen megbocsátani! De mondom még valamit: utána könnyebb az ember. Amikor sikerült, amikor eljön oda, és eljut arra a pillanatra, hogy már nem haragszik, amikor úgy érzi, sikerült, akkor az ő válláról lekerül ez a teher. Lekerül a harag, a düh, lekerül az, hogy bosszút szeretnék állni, és végre tud örülni annak, ami van, annak az elégségesnek. És hogy ez mennyire így van, erre leggyönyörűbb példa pont a tegnap este. El kell, hogy mondjam, hogy 240.000 forintot kell január 31-én kifizetni a Solyi gyülekezetnek – extra, pluszköltségként, ami nem számít bele semmiféle államtól jövő pénzbe – amit itt elő kellett teremteni. A 240.000 forinton fölül még van egy 50.000 forintos terembérllet, és tudjátok, tegnap este 270.000 forintot sikerült összegyűjtenünk, ma két testvérünk, aki csak úgy jött, hogy nem tudtam eljönni, de elhoztam azt, amit szántam volna rá, még hozzátett annyit, hogy 280, és ehhez hozzájön az a 10.000 forint, amit egy kollegám, aki nem tudott eljönni szintén ígéretben, de megígért. 290.000 forint testvéreim, 50.000 forintot levonunk belőle terembérletre, és elégséges. Itt van Isten, a hétköznapokban, itt van Isten, megmutatja magát egy gyülekezet, egy templomrenoválás szempontjából a mindennapi kenyér csodáját a hétköznapokban. Megmutatja azt, hogy bár meg akarták fojtani, bár el akarták hallgatni, bár sokan összeesküdtek ellene, az Isten hatvan református emberért – itt a szomszédban – síkraszállt. És ha megtanultunk megbocsátani, akkor már csak egy dolog van hátra, hogy ezen örvendezzünk, hogy elmondjuk ország-világnak, hogy szerda reggeltől szerda délutánig, a reggel még beteg katona délutánra meggyógyult, és szombaton este játszott a koncerten. Hogy örömmel mondhatjuk el, azt a mondatot, ami elhangzott volt tegnap, hogy „Sokan azt hitték, hogy politikálni jövőnk össze, de azok most nem jöttek el.”. Mi adakozni jöttünk, mi együtt örvendezni mentünk és jó volt, és tudtunk megbocsátani, tudunk szeretni és erre hívni mindenki mást is, nem nagy dologra csak arra, hogy segítsünk önmagunknak könnyedén elmondani, és tiszta szívvel mondani az Úri imádságot. Ennyi, nem több, amire az Isten tanít bennünket, tiszta szívvel elfogadni azt, hogy az Ő kezéből kapjuk a megelégtetést, és mivel Ő megadja az elégséget, megadja azt, ami feltétlenül szükséges nekünk, mi magunk is adjuk meg a többi embernek a tiszta lapot, azáltal, hogy megbocsátunk neki, úgy ahogy az Isten megbocsátott nekünk, és adunk a feleslegünkből, és mi leszünk számára az Isten kinyújtott, megelégtető keze. Ugye mennyire nem bonyolult, mennyire egyszerű szavakkal és egyszerű cselekedetekkel leírható dolog ez? Az Isten – ha tőle kérjük – ad eleget, a testünknek kenyeret, a szívünknek, a lelkünknek megbocsátást. Tőlünk is csak ennyit kér: bocsássunk meg az ellenünk vétkezőnek és adjunk enni az éhezőknek. Ez a felebaráti szeretet. Ez az, amiről annyit beszélünk. Ez az, amit ha megélünk, akkor nem csak szavainkban, de ténylegesen is keresztyén, Krisztushordozó gyülekezetté tud formálni bennünk, és így leszünk olyan közösség, amin a poklok kapui sem vehetnek diadalt. Nem nagy dolgokkal, csak azzal, hogy betűről betűre hűségesen ragaszkodunk a mi Krisztusunktól tanult imádsághoz. Ámen.

Mennyei Édes Atyánk! Köszönjük azt, hogy mikor kérünk Tőled, még azzal is tanítasz, hogy amikor úgy gondoljuk, hogy mi beszélünk hozzád, Te akkor is formálsz a mi életünket, szavainkkal gondolkodásunkat, gondolkodásunkkal cselekedeteinket, s talán így egyre Krisztusibb, egyre Néked tetszőbb életet tudunk élni, s valószínűleg meglátsz rajtunk, és árad általunk a Te szereteted ebben a világban. Mindenség Ura add, hogy szívszerint hálásak legyünk mindezért, hogy szívszerint bocsássunk meg, fogadjunk el és tudjunk adni, mikor épp mire van szükség. Ó Urunk áldj meg minket, hogy mi magunk is áldássá legyünk e világ számára. Erősíts minket, hogy tudjuk gyámolítani a reánk szorulókat. És tégy nyitottá bennünk, hogy el tudjuk fogadni, mikor valaki éppen nekünk nyújt testvéri segítséget. Mindenség Ura légy velünk, és azokkal is, akik nincsenek közöttünk, akiket munkájuk, kötelességük, betegségük vagy bármi más elszólitott e gyülekezetből. Urunk áldd meg a dolgozó embert, az ő munkájában, adj gyógyulást betegeinknek, és mindannyiunk szívében teremts békességet, a mi Urunk, Krisztusért kérünk, aki így tanított minket imádkozni:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy! Szenteltesd meg a Te neved. Jöjjön el a Te országod. Legyen meg a Te

akarátod, amint a mennyben, úgy a földön is. Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma. És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. És ne vígy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól. Mert Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség, mindörökké. Ámen.

És az Istennek békessége, amely minden emberi értelmet felülhalad, meg fogja őrizni a ti szíveiteket és gondolataitokat az Úr Jézus Krisztusban. Ámen.